

Évnyitó a Vörösmarty Mihály Gimnáziumban

Az elvárás: kemény munka és minőség

Idén egy újabb osztállyal gyarapodott a diákok létszáma az érdi gimnáziumban, így összesen 720 diákkal kezdték a 2009/2010-es tanévet. Szeptember 1-jén a reggeli évnyitón Bakos Mária igazgatónő mindenekelőtt a „gólyákat”, azaz a nyolcosztályos gimnázium ötödikeseit, valamint a négyosztályos gimnázium kilencedikeseit köszöntötte az intézmény dísztermében.

Tanulók és vendégek a gimnázium dísztermében

A gimnáziumi tanévnyitón jelen volt *Segesdi János* alpolgármester, valamint Érd testvérvárosa, Poynton alpolgármestere is, és az iskola rendezvényén először vett részt az Érdi Rendőrkapitányság képviselője, *Pintér Lajos*.

– Mintha csak most kívántam volna erről a helyről kellemes vakációt a diákoknak, és lám, máris egy újabb tanév előtt állunk – kezdte ünnepi beszédét *Bakos Mária* igazgatónő, aki az intézmény dísztermében elsősorban az iskola új diákjait, a nyolcosztályos gimnázium ötödikeseit, valamint a négyosztályos gimnázium kilencedikeseit köszöntötte. – Szerencsések vagytok – tette hozzá –, hiszen egyrészt kemény rostán kellett átesnetek, szigorú feltételeknek kellett megfelelnetek, hogy felvételt nyerjeteek intézményünkbe, másrészt elsőként élvezhettétek a gimnázium első gólyatáborának előnyeit. Ti már úgy kezdhettétek a tanévet az új iskolátokban, hogy előtte alkalmatok volt megismerkedni a leendő osztály- és évfolyamtársaitokkal.

A Vörösmarty gimnázium mindig egy nyugodt szigetet jelentett mind a város, mind pedig a helyi társadalom

életében; míg kívül a globális világ kuszasága várja az innen tovább induló diákokat, egyben biztosak lehettek – fűzte hozzá mindehhez az igazgató –, óriási és biztos tudás kell ahhoz, hogy más nemzetek fiaival is felvehessétek majd a versenyt a nagyvilágban.

– Merjeteek hát kíváncsiak lenni, kérdezni, hogy minél több információnak legyetek birtokában, és ne feledjétek, ez az iskola a jó minőségről híres, a minőség pedig mindenekelőtt az osztályzatokban mérhető – mondta köszöntője végén az igazgatónő, majd a gólyáknak is kiváló eredményeket, sikeres tanévet kívánt.

– Sajnos, a humán tagozat tavalyi elindításával gyakorlatilag kinőtöttük az iskolát, hiszen az idén újabb kilencedik évfolyam indult, újabb harmincöt tanulóval, így már összesen hétszázhusz diák elhelyezéséről kell gondoskodnunk – állapította meg később, már az Érdi Újságnak nyilatkozva Bakos Mária, a gimnázium igazgatója. – Nagyon bízunk benne, hogy az épület bővítéséhez sikerül majd az uniós pályázatot megnyernünk, de sajnos kútba estek a terveink. Mégis, rendkívül hálásak vagyunk az

érdi önkormányzatnak, hogy erejéhez mérten támogatja az intézmény felső szintjének átalakítását. A nyár folyamán megépült, három új tanterem óriási segítség számunkra, és nagyon örülünk is nekik, hiszen enyhítette a tanteremhiányt, de ezekben a termekben képtelenség 30-35 diákot leültetni. A támfalak miatt ugyanis nem lehetett nagyobb tantermeket kialakítani, így ezek a helyiségek elsősorban a nyelvi órákra alkalmasak, amelyeken feleannyi a diákok létszáma, mint az egyéb tanórákon. Ugyanakkor azzal is számolnunk kell, hogy jövőre újabb harmincas létszámú évfolyammal gyarapodik a humán tagozat, és nekik is helyet kell majd biztosítanunk. Arról nem szólva, hogy óriási az igény egy megfelelő tornateremre, hiszen a konditeremben tartjuk a tornaórákat, ahol a belmagasság ugyanakkora, mint a tantermekben, tehát igencsak levegőtlen. Mindenesetre az idei átalakítással sikerült jobb körülményeket teremteni, és bízunk benne, hogy a jövőben is lesz majd lehetőség a további bővítésre. Büszkéek vagyunk az eddig elért eredményekre, az érdi gimnázium töretlen jó hírnevére, ami abban is meg-

mutatkozott, hogy a legutóbbi kompetenciamérésen a nyolcadikosok első és második helyezettek lettek az országban, míg az összesített eredményekben a mi iskolánk a tizenhetedik lett – árulta el beszélgetésünk végén a gimnázium igazgatója, aki azt is elmondta, annak is örül, hogy jól sikerült az idén először megrendezett „bejárós gólyatábor”. Az iskola diákja, *Habos Dorottya* nem csak javasolta, hogy legyen, de a tábor megszervezéséről is maga gondoskodott, az újdonsült gimnazisták pedig remekül érezték magukat azon a két napon, amikor megismerkedtek új, második otthonukkal és leendő diáktársaikkal.

A feltételek tehát továbbra is adottak ahhoz, hogy Érd egyik büszkesége ebben a tanévben is kiváló eredményeket érjen el.

Bálint Edit

A szerkesztő jegyzete

Az első harminc év

Minden ünnep egyben jelkép is. Jelképe annak, hogy valamire emlékezünk, hogy valamikor valami történt, amit valamilyen okból nem felejtünk el. Vannak nemzeti ünnepeink és sajátjaink, ránk erőltetettek és spontán kialakultak – de mitől jó, mitől értékes egy ünnep? Talán attól, hogy sokféle. Hogy ha mindenki nem is, de minél többen megtalálják benne a saját ünnepelnivalójukat. Vagy egyszerűen csak jól érzik magukat – mert manapság ez sem kis dolog.

Itt van ez a harminc év. Ennyi idős a városi rangja Érdnek. Önmagában az évszám nyilvánvalóan nem dicsőség, nem sokat jelent, van tizenhét éves város is, meg ötvenegy éves is – fontosabb ennél az alkalom, a lehetőség: egyfajta panoráma-pillanatkép készítése a helyzetről, a „hol tartunk”-ról. Sokféleség látszik ezen a körképen, és ez jó dolog, hiszen a gólyalabas bohócok, a színpadi táncosok, a kilométeres utcabál, az erdőn-mezőn futók, kocogók éppúgy helyet kaptak és kapnak a programok között, mint mondjuk a testvérvárosi küldöttségek klímaváltózásról, a szomszédos országok éghajlat-változási stratégiájáról, az Európai Unió energiapolitikájáról szóló tanácskozása.

Túláságosan sokféle a program, a rendezvény? Igen, mint ahogy az emberek, a lakosok is sokfélék, de hát adott a feladat: ezt a sokféle igényt kell kielégíteni. A köz szolgálata amúgy is valami ilyesmit jelent: felkínálni egy választékot, lehetőségeket, hogy döntsön mindenki tetszése, ízlése szerint. És a lényeg nem az, hogy egyik vagy másik program tetszett-e jobban, hány százalékkal verte a másikat, hanem hogy egy széles palettáról lehetőség nyílt a

választásra, és az emberek éltek is ezzel a lehetőséggel.

Néhány évtizeddel korábban az ilyen rendezvény nem nélkülözötte volna a gondosan megválogatott „sikerek” felsorolását: hogy hány lakásban lett fürdőszoba, hogy hány motorbicikli és autó van már a városban, esetleg hogy a kiépült villanyvezeték hossza melyik baráti szocialista ország fővárosáig érne el. A felsorolást pedig zárná a szokásos refrén: sok még a dolgunk, de (ide az aktuális vezető neve írandó) irányításával megoldjuk a feladatainkat, maradéktalanul. A végén még némi ütemes taps is elő szokott kerülni, az éppen csúcson lévő párt- és állami vezető nevének skandálásával, de hát ezt a mai harmincévesek talán már el sem hiszik.

Visszatérve 2009-hez, a mostani ünnepre: a sok résztvevő mindenképp a siker jele. Mielőtt bárki félreértené: ez a résztvevők, az érdi polgárok sikere, akik betöltötték a színpadok előtti területeket, akik futottak aombok között és hömpölyögtek a kilométeres utcabálon. Akik egy pillanatra félretették a mindennapok nehézségeit, találkoztak barátaikkal, ismerőseikkel, akik ha más-más módon is, de éltek a felkínált lehetőségekkel. Akik ha csak egy szusszanásnyi időben is, de talán végiggondolták, hogy hol is lagnak, milyen most és milyen lehet a jövőben itt élni.

Gyakran elhangzik, hogy Érd sikerre van ítéve – igaz ez az Érdi Napokra is. Eszünkbe juthat természetesen most is, hogy mennyi mindent kellene még a városban megvalósítani – de hát arra itt van, már érkezik is a következő harminc év.

Bakos Mária

A Duna-part őszi számának bemutatója

Az Érdén megjelenő Duna-part gazdagnak ígérkező őszi számát szeptember 25-én, pénteken délután két órai kezdettel mutatják be a folyóirat szerkesztői és munkatársai.

Helyszín: Érd belvárosa, az Új Kapu Üzletház épületének sarkán működő Óperencia Bíró András Könyvárúháza, a Budai út 24. alatt. A könyvesboltba betérők a helyszínen megjelenő írókkal, költőkkel dedikáltathatják a Duna-part folyóirat őszi számát.

A négy éve megnyílt könyvárúház nevét viselő, jelenlévő író, valamint *Büki Attila* költő, író, drámaíró, a folyóirat főszerkesztője, a könyvárúház tulajdonosával, *Fodor Jánossal* együtt válaszol az irodalomkedvelők, a könyvbarátok kérdéseire.

Érdi Városi Polgárőr Egyesület

2030 Érd, Fűtő u. 41.

Ügyfélfogadás:
minden hónap első péntekén
17–18 óra között

Lakossági bejelentés: 0–24 óráig
Telefon: 06-23/374-459
06-30/621-2596
06-30/621-2580

Macsoy Tibor elnök

néhány mondatos leírást a résztvevők nevével, életkorával, a település megnevezésével, a fénykép készítésének időpontjával, a munka menetének rövid leírásával, valamint indoklást, hogy miért jelentett élményt a közös munka, és a pályázatot beküldő személy telefonszámát, e-mail címét. Lehetőség szerint a beszámolót legfeljebb 5 perces videoanyaggal is lehet gazdagítani, amelyet DVD-n kérünk mellékelni. A legérdekesebb pályázatokat a „Nagyszüleinktől tanultuk” című kiadványban jelentetjük meg.

Beküldési határidő: 2009. október 20. Leadható személyesen az iskolatitkárnál vagy elküldhető postán. Cím: 2030 Érd, Széchenyi István Általános Iskola, Diósi út 95–101. A leadandó anyagon fel kell tüntetni a pályázó diák nevét, iskoláját és osztályát, elérhetőségét és a pályázat címét. További információ a 70/317-1378-as telefonszámon kapható.

Leszák Ferenc igazgató

A Széchenyi iskola pályázati felhívása

„Nagyszüleinktől tanultuk”

A nagyváradi Pertinax Egyesület az érdi Pro Scola et Juventute Alapítvánnyal (Széchenyi iskola) közös pályázatot hirdet diákok számára. A cél a hagyományok ápolása, érzelmi kötődés az idősebb generáció tudásának átadása által, régi mesterségek, tevékenységek, munkaeszközök megismerése.

Nagyszülőikkel együtt vették, ma már ritkaságnak számító „munkákról” várunk beszámolót (pl.: szilvalekvárfőzés, kukoricamorzsolás, csigatészta-készítés, kaszálás, tehénfejés, szövés, gyümölcscsa szemzése, vagy bármilyen cselekvés, amelyet az unoka a nagyszülőktől tanult). Beszámolókat kell beküldeni, amelynek tartalmaznia kell egy olyan fényképet, amelyen a nagyszülő az unokával végzi a munkát, illetve

Sofőrség

felfogásnak legtöbbször baleset a vége, mégpedig az előzések alkalmával. Kilesve a sor végéről azt látja a vezető, hogy nagyon messziről, egészen távolból jön egy gépkocsi. Nosza, gyerünk, „mi vagyunk a gyorsabbak” jelszóval a gázpedálra lép. Kocsija meg is ugrik, óriásian felgyorsul, de hát azzal nem számolt, hogy a szembejövő kocsi sofőre is hasonlóan gondolkodik. Eredmény: két-három halott, többmillió anyagi kár és minden, ami ezzel jár.

A mobiltelefon óriási találmány. Sajnálatos módon, ha a volán mögé ülünk, nem kapcsoljuk ki. Az eredmény: balesetek százai, halottak tucatjai. Miért? Mert a vezetés közben a hirtelen híváshanggal odato-lakodó mobil elvonja a figyelmet. Egy alkalommal utas voltam Érdtől Debrecen városáig. Sofőröm mobilja nyitva. Én csak nyugalman csodálkoztam, mert tíz-tizenöt percenként fölharso-gott a belőle áradó hangjelzés. Egyik kezével fogta a volánt, másikkal markolta a telefont. Ilyen pózban ért bennünket a szakadó eső a Hortobágyra érve. A kilenclyukú hídon átkelve semmit sem láttam, de ő sem. Csak nyoma a gázt, és beszélt, beszélt. Talán imádságoznak köszönhetően nem az árokban végeztek.

A gépkocsi veszélyes üzem. Ezt mindenki hallotta, olvasta, csak éppen jelentősége nem fészkel be magát egyes sofőrök

tudatába. Mikor első gépkocsinkat megvásároltuk feleségemmel – még a Kádár-korszakban –, egy kereskedő ránk akart tukmálni egy autórádiót. Még a díjtalan beszerelést is vállalta, de hajthatatlanok maradtunk. – Semmiféle, a vezetést zavaró eszközt nem tűrünk a kocsinkban – jelentette ki feleségem. – Zavaró? – kérdezett vissza –, inkább szórakoztató. Képzelse csak, hölgyem – folytatta –, az utakon valahol dugóba kerül, bekapcsolja, és máris szól zene. Aztán, híreket mondanak. Tájékoztatót a közlekedési hely-zetről...

Öt gépkocsink volt, az évtizedek során ennyit „nyűttünk el”, de egyikben sem volt rádió, nem volt lejátszó magnó, tehát semmiféle olyan eszköz, ami elvonja a sofőr figyelmét a vezetéstől. Több százezer kilométer baleset nélkül! Ja, igen, a mobil! Mindkettőnknek van mobilja, de mielőtt kocsiba ülünk, kikapcsoljuk, hogy ne zavarja meg a sofőrt a vezetésben, az esetlegesen felharsanó zenéjével. Míg e sorokat írom, jut eszembe a minapi rádióadás híre: négyen haltak meg a kocsiban, mert megzavarta őket – főként a gépkocsi vezetőjét – egy a mobilon érkezett SMS-üzenet. Gondolom, Olvasóim is hallottak erről, így nem részletezem. Javaslat: ha kocsiba ülünk, legjobb otthon hagyni a mobilt, vagy pedig szigorúan elzárni.

Egy feladat van csak: figyelmesen vezetni, és elhárítani a vezetésben gyakorlatlanok hibáit.

Bíró András